Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

1. august 2025 * [i]

»Præjudiciel forelæggelse – intellektuelle ejendomsrettigheder – varemærker – direktiv (EU) 2015/2436 – indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker – artikel 10, stk. 3, litra b) – rettigheder knyttet til et varemærke – ret til at forbyde en tredjepart at udbyde varerne til salg, at markedsføre dem eller oplagre dem med disse formål under tegnet – onlinehandel – varer, der udbydes til salg fra en anden medlemsstat end den, hvor varemærket er registreret – begrebet »oplagre««

I sag C-76/24,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Bundesgerichtshof (forbundsdomstol, Tyskland) ved afgørelse af 23. januar 2024, indgået til Domstolen den 1. februar 2024, i sagen:

Tradeinn Retail Services S.L.

mod

PH,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, C. Lycourgos, og dommerne S. Rodin, N. Piçarra, O. Spineanu-Matei (refererende dommer) og N. Fenger,

generaladvokat: D. Spielmann,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

– PH ved Rechtsanwälte T. Kiphuth og N. Tretter,

– Europa-Kommissionen ved P. Němečková og G. von Rintelen, som befuldmægtigede,

* Processprog: tysk.

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 27. marts 2025,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 10, stk. 3, litra b), i Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2436 af 16. december 2015 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EUT 2015, L 336, s. 1).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem Tradeinn Retail Services S.L. (herefter »TRS«) og PH, der er indehaver af tyske varemærker for dykkerapparater og dykkertilbehør, vedrørende et søgsmål med påstand om forbud mod brug af tegn, der er identiske med disse varemærker for dykkertilbehør.

Retsforskrifter

EU-retten

3 Artikel 10 i direktiv 2015/2436 med overskriften »Rettigheder knyttet til et varemærke« bestemmer:

»1. Registreringen af et varemærke giver indehaveren en eneret.

2. Med forbehold af indehaverrettigheder erhvervet inden det registrerede varemærkes ansøgnings- eller prioritetsdato, kan indehaveren af det pågældende registrerede varemærke forbyde tredjemand, der ikke har den pågældende indehavers samtykke, at gøre erhvervsmæssig brug af ethvert tegn i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, når:

a) tegnet er identisk med varemærket og anvendes i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, som er identiske med dem, for hvilke varemærket er registreret

b) tegnet er identisk med eller ligner varemærket og anvendes i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, som er identiske med eller ligner de varer eller tjenesteydelser, for hvilke varemærket er registreret, hvis der i offentlighedens bevidsthed er risiko for forveksling; risikoen for forveksling indbefatter risikoen for, at der antages at være en forbindelse mellem tegnet og varemærket

c) tegnet er identisk med eller ligner varemærket, uanset om det anvendes i forbindelse med varer eller tjenesteydelser, der er identiske med, ligner eller ikke ligner dem, for hvilke varemærket er registreret, når varemærket er velkendt i medlemsstaten, og brugen af tegnet uden rimelig grund medfører en utilbørlig udnyttelse af varemærkets særpræg eller renommé eller sådan brug skader dette særpræg eller renommé.

3. Navnlig følgende kan forbydes i medfør af stk. 2:

a) at anbringe tegnet på varerne eller på deres emballage

b) at udbyde varerne til salg, at markedsføre dem eller oplagre dem med disse formål eller at tilbyde eller præstere tjenesteydelser under tegnet

[...]

e) at anvende tegnet på forretningspapirer og i reklameøjemed

[...]«

Tysk ret

4 § 14, stk. 2 og 3, i Gesetz über den Schutz von Marken und sonstigen Kennzeichen – Markengesetz (lov om beskyttelse af varemærker og andre kendetegn) af 25. oktober 1994 (BGBl. 1994 I, s. 3082), som ændret ved Gesetz zur Umsetzung der Richtlinie (EU) 2015/2436 des Europäischen Parlaments und des Rates vom 16. Dezember 2015 zur Angleichung der Rechtsvorschriften der Mitgliedstaaten über die Marken (Markenrechtsmodernisierungsgesetz) (lov om gennemførelse af direktiv 2015/2436) af 11. december 2018 (BGBl. 2018 I, s. 2357) (herefter »MarkenG«), har til formål at gennemføre artikel 10, stk. 2 og 3, i direktiv 2015/2436 i tysk ret.

5 I henhold til MarkenG's § 14, stk. 2, første afsnit, nr. 1, må en tredjemand, der ikke har varemærkeindehaverens samtykke, ikke gøre erhvervsmæssig brug af et tegn for varer eller tjenesteydelser, der er identisk med varemærket, for varer eller tjenesteydelser af samme art som dem, for hvilke varemærket er beskyttet.

6 Det fremgår af MarkenG's § 14, stk. 3, nr. 1, 2 og 6, at såfremt betingelserne i denne paragrafs stk. 2 er opfyldt, er det navnlig forbudt at anbringe et tegn, der er identisk med det omhandlede varemærke, på varer eller på deres indpakning eller emballage, at udbyde varer til salg, markedsføre dem eller oplagre dem med disse formål for øje samt at anvende tegnet på forretningspapirer eller i reklameøjemed.

7 MarkenG's § 14, stk. 5, bestemmer:

»Varemærkeindehaveren kan anlægge sag med påstand om undladelse mod enhver, der gør brug af et tegn i strid med stk. 2-4, i tilfælde af risiko for gentagelse. Denne ret gælder også, når der er fare for, at en overtrædelse vil finde sted for første gang.«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

8 PH er indehaver af følgende to tyske varemærker, som også indeholder ordbestandele (herefter »de omhandlede varemærker«)

9 De omhandlede varemærker er blevet registreret hos Deutsches Patent- und Markenamt (den tyske patent- og varemærkemyndighed, Tyskland) for bl.a. dykkerapparater, dykkerdragter, dykkerhandsker, dykkermasker og åndedrætsværn til dykning.

10 TRS, som har forretningssted i Spanien, reklamerede for, henholdsvis udbød til salg via sit eget websted, www.scubastore.com, samt via onlinehandelsplatformen www.amazon.de, dykkertilbehør under anvendelse af varemærker identiske med de omhandlede varemærker, bl.a. ved hjælp af fotografier af varer, der var forsynet med disse tegn.

11 PH anlagde sag ved Landgericht Nürnberg-Fürth (den regionale ret i første instans i Nürnberg-Fürth, Tyskland) bl.a. med påstand om, at det blev forbudt TRS at bruge tegn, der var identiske med de omhandlede varemærker i Tyskland. PH nedlagde bl.a. påstand om, at det blev forbudt TRS at anbringe disse tegn på dykkertilbehør, modeller heraf eller emballage, under disse tegn at udbyde til salg, fremstille, distribuere eller på anden måde markedsføre dykkertilbehør, eller at reklamere herfor eller at oplagre det med disse formål.

12 Ved dom af 3. februar 2022 besluttede Landgericht Nürnberg-Fürth (den regionale ret i første instans i Nürnberg-Fürth) efter at have fastslået, at TRS delvist havde taget bekræftende til genmæle i forhold til disse påstande, bl.a. at pålægge TRS at ophøre med at udbyde til salg eller at markedsføre dykkertilbehør forsynet med tegn, der var identiske med de omhandlede varemærker.

13 Efter appel iværksat af PH fastslog Oberlandesgericht Nürnberg (den regionale appeldomstol i Nürnberg, Tyskland) ved dom af 29. november 2022, at den omstændighed, at TRS havde hjemsted i Spanien, og at selskabet i denne medlemsstat var i besiddelse af de omhandlede varer, ikke var til hinder for, at denne virksomhed blev dømt for ulovlig oplagring af varer, der var forsynet med tegn, der var identiske med disse varemærker, med henblik på at udbyde dem til salg eller markedsføre dem i Tyskland. Denne ret pålagde TRS at ophøre med at udbyde dykkertilbehør, der var forsynet med disse tegn, til salg eller at markedsføre det »og at distribuere eller oplagre det med det førnævnte formål«.

14 Med henblik på at anfægte denne udvidelse af rækkevidden af det påbud, der blev udstedt i første instans, iværksatte TRS revisionsanke til prøvelse af denne dom ved Bundesgerichtshof (forbundsdomstol, Tyskland), som er den forelæggende ret.

15 Ifølge denne ret indeholder oplagringen af varerne med henblik på at udbyde dem til salg eller markedsføre dem som omhandlet i MarkenG's § 14, stk. 3, nr. 2, et materielt element, der består i oplagring, og et element af forsæt, nemlig hensigten til at bringe disse varer i omsætning.

16 Den forelæggende ret er i tvivl om fortolkningen af denne bestemmelse, henset til artikel 10, stk. 3, litra b), i direktiv 2015/2436.

17 For det første understreger den forelæggende ret, at beskyttelsen af et varemærke, der er registreret i Tyskland, i medfør af territorialitetsprincippet, der regulerer den intellektuelle ejendomsret, er begrænset til denne medlemsstats område, og at det kun er handlinger, der foretages på dette område, der kan sanktioneres. Den forelæggende ret ønsker oplyst, om artikel 10, stk. 3, litra b), i direktiv 2015/2436 i lyset af dette territorialprincip gør det muligt for indehaveren af et varemærke, der er beskyttet i en medlemsstat, at forbyde tredjemand at oplagre varer i en anden medlemsstat, der er forsynet med et tegn, der er identisk med dette varemærke, med den begrundelse, at varerne skal udbydes til salg eller markedsføres i den medlemsstat, hvor varemærket er beskyttet.

18 Ifølge den forelæggende ret kan denne bestemmelse give anledning til to fortolkninger. Ifølge den første fortolkning, der er baseret på førnævnte territorialitetsprincip, udgør oplagringen af varer under dette tegn i en anden medlemsstat end beskyttelsesmedlemsstaten ikke en krænkelse af det pågældende varemærke, selv om oplagringen sker med henblik på at udbyde disse varer til salg eller markedsføre dem i beskyttelsesmedlemsstaten.

19 Ifølge den anden fortolkning foreligger der en krænkelse af et nationalt varemærke, når de pågældende varer oplagres i en anden medlemsstat end beskyttelsesmedlemsstaten med det formål at udbyde dem til salg eller markedsføre dem under det nævnte tegn i beskyttelsesmedlemsstaten.

20 For det andet ønsker den forelæggende ret oplyst, om anvendelsen af verbet »besitzen« (»oplagre«) i den tyske sprogversion af artikel 10, stk. 3, litra b), i direktiv 2015/2436 skal fortolkes således, at denne bestemmelse kræver, at en tredjemand har direkte adgang til de pågældende varer, eller om det er tilstrækkeligt, at denne tredjemand kan påvirke den person, der har en sådan adgang.

21 I denne henseende har den forelæggende ret anført, at begrebet »Besitz« (»besiddelse«) i tysk ret omfatter såvel »direkte« som »indirekte besiddelse«. Direkte besiddelse omfatter faktisk rådighed over en genstand, som ophører, når indehaveren opgiver eller mister den faktiske rådighed over genstanden. Når en person er i besiddelse af en genstand midlertidigt i medfør af en rettighed eller en forpligtelse over for tredjemand, vil denne tredjemand blive kvalificeret som »indirekte besidder«. Når en sælger overdrager den solgte genstand til en transportør, bliver sidstnævnte således direkte besidder, og denne sælger er den indirekte besidder.

22 Da TRS i henhold til tysk ret således kan kvalificeres som den indirekte besidder, er den forelæggende ret i tvivl om, hvorvidt dette ligeledes er tilfældet med hensyn til artikel 10, stk. 3, litra b), i direktiv 2015/2436. Den forelæggende ret har i denne henseende anført, at EU-lovgivningen på varemærkeområdet ikke i alle sprogversioner anvender udtryk, der har

samme betydning som verbet *besitzen*. Visse sprogversioner anvender nemlig udtryk, der i det væsentlige vedrører opbevaring snarere end oplagring, hvilket indebærer, at der foreligger en direkte adgang til de pågældende varer. Når dette er sagt, udelukker den forelæggende ret ikke, at det kan udledes af Domstolens praksis, at rækkevidden af artikel 10, stk. 3, litra b), i direktiv 2015/2436 omfatter den indirekte besidder af disse varer.

23 Under disse omstændigheder har Bundesgerichtshof (forbundsdomstol) besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Kan indehaveren af et nationalt varemærke i henhold til artikel 10, stk. 3, litra b), i direktiv [2015/2436] få nedlagt forbud mod, at en person oplagrer varemærkekrænkende varer i udlandet med det formål at udbyde varerne til salg eller at markedsføre dem i beskyttelseslandet?

2) Forudsætter begrebet oplagring som omhandlet i artikel 10, stk. 3, litra b), i direktiv [2015/2436] en reel mulighed for at opnå adgang til varemærkekrænkende varer, eller er muligheden for at kunne påvirke en person, der har faktisk har adgang til disse varer, tilstrækkelig?«

De præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

24 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 10, stk. 3, litra b), i direktiv 2015/2436 skal fortolkes således, at indehaveren af et varemærke, der er beskyttet i en medlemsstat, kan forbyde en tredjemand på en anden medlemsstats område at oplagre varer under et tegn på de betingelser, der er fastsat i dette direktivs artikel 10, stk. 2, med henblik på at udbyde disse varer til salg eller markedsføre dem i den medlemsstat, hvor varemærket er beskyttet.

25 Ved besvarelsen af dette spørgsmål skal det bemærkes, at der ved fortolkningen af en EU-retlig bestemmelse ikke alene skal tages hensyn til dens ordlyd, men også til den sammenhæng, hvori bestemmelsen indgår, og de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af (dom af 17.11.1983, Merck, 292/82, EU:C:1983:335, præmis 12, og af 8.5.2025, L. (Ikke-erhvervsmæssige småforsendelser), C-405/24, EU:C:2025:335, præmis 28).

26 Artikel 10, stk. 3, litra b), i direktiv 2015/2436, sammenholdt med denne artikels stk. 2, bestemmer, at indehaveren af et registreret varemærke kan forbyde tredjemand, der ikke har indehaverens samtykke, at gøre erhvervsmæssig brug af et tegn, der krænker dette varemærke, for varer eller tjenesteydelser, og at den brug, der således kan forbydes, omfatter »at udbyde varerne til salg, at markedsføre dem eller oplagre dem med disse formål eller at tilbyde eller præstere tjenesteydelser under tegnet«.

27 Som det fremgår af denne ordlyd, er det, for at indehaveren af det nævnte varemærke kan forbyde oplagring af varer under dette tegn, nødvendigt, at den tredjemand, der ligger inde med disse varer, selv forfølger det mål, som består i at udbyde varerne til salg eller markedsføre dem (jf. i denne retning dom af 2.4.2020, Coty Germany, C-567/18, EU:C:2020:267, præmis 45).

28 Den nævnte ordlyd indeholder derimod ikke nogen udtrykkelig angivelse af muligheden for, at indehaveren af et varemærke, der er registreret i en medlemsstat, kan forbyde tredjemand at oplagre varer under det nævnte tegn på en anden medlemsstats område.

29 Hvad angår den sammenhæng, hvori artikel 10, stk. 3, litra b), i direktiv 2015/2436 indgår, bemærkes, at den gennem registreringen af et nationalt varemærke ydede beskyttelse principielt er indskrænket til registreringsmedlemsstatens område, således at indehaveren af det nationale varemærke som hovedregel ikke kan påberåbe sig denne beskyttelse uden for dette område (jf. i denne retning dom af 22.6.1994, IHT Internationale Heiztechnik og Danzinger, C-9/93, EU:C:1994:261, præmis 22, og af 19.4.2012, Wintersteiger, C-523/10, EU:C:2012:220, præmis 25).

30 Hvad angår formålet med den eneret, der er knyttet til registreringen af et varemærke i henhold til artikel 10, stk. 1, i direktiv 2015/2436, består dette i at gøre det muligt for indehaveren af det pågældende varemærke at beskytte sine særlige interesser som indehaver af dette varemærke, dvs. at sikre, at varemærket kan opfylde sine egentlige funktioner. Udøvelsen af denne ret bør være begrænset til tilfælde, hvor tredjemands brug af tegnet gør indgreb eller kan gøre indgreb i varemærkets funktioner (jf. i denne retning dom af 12.11.2002, Arsenal Football Club, C-206/01, EU:C:2002:651, præmis 50-54). Blandt disse funktioner skal ikke blot henregnes varemærkets væsentligste funktion, som er at garantere varens eller tjenesteydelsens oprindelse over for forbrugerne, men ligeledes varemærkets øvrige funktioner, såsom den funktion, der består i at garantere den omhandlede vare eller tjenesteydelses kvalitet, eller kommunikations-, investerings- eller reklamefunktioner (jf. i denne retning dom af 25.1.2024, Audi (Monteringsfelt til emblem på et kølegitter), C-334/22, EU:C:2024:76, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis).

31 Dette formål og den geografiske rækkevidde af den beskyttelse, som varemærket giver, har flere konsekvenser for fortolkningen af artikel 10, stk. 3, litra b), i direktiv 2015/2436.

32 For det første kan indehaveren af et nationalt varemærke forbyde tredjemand at markedsføre varer i registreringsmedlemsstaten under det tegn, hvis brug krænker dette varemærke, idet det dog forudsættes, at sådanne varer ikke anses for at være bragt i omsætning, hvis de er omfattet af en suspensionstoldprocedure såsom den eksterne forsendelsesprocedure og ikke er overgået til fri omsætning (jf. i denne retning dom af 9.11.2006, Montex Holdings, C-281/05, EU:C:2006:709, præmis 19-21 og den deri nævnte retspraksis).

33 For det andet kan indehaveren af et nationalt varemærke forbyde, at tredjemand på registreringsmedlemsstatens område udbyder varer til salg under dette tegn. Indehaveren kan således modsætte sig et sådant tilbud, også når det vedrører varer, der er henført under den eksterne forsendelsesprocedure, for så vidt som tilbuddet nødvendigvis indebærer, at disse varer overgår til fri omsætning (jf. i denne retning dom af 18.10.2005, Class International, C-405/03, EU:C:2005:616, præmis 61).

34 Domstolen har desuden allerede fastslået, at indehaveren af et varemærke kan forbyde tredjemand, bl.a. ved onlinereklame, at udbyde varer til salg under det nævnte tegn, herunder når denne tredjemand, serveren på det websted, som han bruger, eller varerne befinder sig uden for registreringsmedlemsstaten, hvis dette tilbud eller denne reklame er rettet mod forbrugere, som befinder sig på denne medlemsstats område. Hvis det forholdt sig anderledes, ville erhvervsdrivende, der anvender elektronisk handel og tilbyder forbrugere, der befinder sig på dette område, varer, som befinder sig uden for dette område, nemlig undgå enhver forpligtelse til at respektere de rettigheder, der er knyttet til dette varemærke, hvilket ville skade den effektive

virkning af den beskyttelse, der sikres ved direktiv 2015/2436 (jf. i denne retning dom af 12.7.2011, L'Oréal m.fl., C-324/09, EU:C:2011:474, præmis 62 og 63, og af 6.2.2014, Blomqvist, C-98/13, EU:C:2014:55, præmis 32 og den deri nævnte retspraksis).

35 Domstolen har præciseret, at den blotte tilgængelighed af et websted på det område, som er omfattet af varemærket, ikke er tilstrækkeligt til, at det kan konkluderes, at det salgsudbud, der fremsættes dér, henvender sig til forbrugere på dette område. Det påhviler de nationale domstole at vurdere fra sag til sag, om der foreligger bevis for, at et salgsudbud eller en reklame, som vises på et websted eller en onlineplatform, som er tilgængelig på det nævnte område, henvender sig til forbrugerne på dette område. Blandt disse indicier er angivelsen i dette tilbud af præciseringer vedrørende de geografiske områder, som den pågældende tredjepart er parat til at sende den pågældende vare til (jf. i denne retning dom af 12.7.2011, L'Oréal m.fl., C-324/09, EU:C:2011:474, præmis 64 og 65).

36 Endelig giver artikel 10, stk. 3, litra b), i direktiv 2015/2436 for det tredje indehaveren af et varemærke mulighed for at forbyde tredjemand ikke alene at udbyde til salg og markedsføre varer under et tegn, hvis brug krænker dette varemærke, men også at »oplagre dem med disse formål«, således som det er anført i denne doms præmis 26 og 27. Denne bestemmelse omfatter således kun tredjemands besiddelse af sådanne varer, hvis dette er en forudsætning for et udbud til salg eller en markedsføring, som indehaveren af et varemærke kan forbyde.

37 Som det fremgår af denne doms præmis 34, kan indehaveren af et varemærke forbyde tredjemand, bl.a. ved onlinereklame, at udbyde varer til salg under dette tegn, uanset den omstændighed, at denne tredjemand, serveren på det websted, som den pågældende bruger, eller disse varer befinder sig uden for registreringsmedlemsstaten, hvis dette tilbud er rettet mod forbrugere, der befinder sig på denne medlemsstats område. I en sådan situation har indehaveren ligeledes ret til at forbyde nævnte tredjemand at besidde de nævnte varer uden for dette område, hvis denne besiddelse udgør et trin, der går forud for fremsættelsen af et sådant udbud til salg eller gennemførelsen heraf, således at den kan anses for at være foretaget med henblik herpå.

38 I det foreliggende tilfælde fremgår det af de oplysninger, som den forelæggende ret har fremlagt, at onlinehandelsplatformen www.amazon.de i mangel af beviser for det modsatte synes at være rettet mod forbrugere på det område, der er omfattet af de omhandlede varemærker (jf. i denne retning dom af 7.12.2010, Pammer og Hotel Alpenhof, C-585/08 og C-144/09, EU:C:2010:740, præmis 83, og af 12.7.2011, L'Oréal m.fl., C-324/09, EU:C:2011:474, præmis 66). Med forbehold af den efterprøvelse, som det påhviler den forelæggende ret at foretage, er de salgsudbud, der fremgår af denne platform, og som er omhandlet i hovedsagen, derfor omfattet af anvendelsesområdet for artikel 10, stk. 3, litra b), i direktiv 2015/2436.

39 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første spørgsmål besvares med, at artikel 10, stk. 3, litra b), i direktiv 2015/2436 skal fortolkes således, at indehaveren af et varemærke, der er beskyttet i en medlemsstat, kan forbyde en tredjemand på en anden medlemsstats område at oplagre varer under et tegn på de betingelser, der er fastsat i dette direktivs artikel 10, stk. 2, med henblik på at udbyde disse varer til salg eller markedsføre dem i den medlemsstat, hvor varemærket er beskyttet.

Det andet spørgsmål

40 Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 10, stk. 3, litra b), i direktiv 2015/2436 skal fortolkes således, at det for i denne bestemmelses forstand at »oplagre« en vare under et tegn under de betingelser, der er omhandlet i dette direktivs artikel 10, stk. 2, er nødvendigt at have direkte og faktisk kontrol over denne vare, eller om det er tilstrækkeligt at have en kontrol- eller ledelsesbeføjelse i forhold til den person, der direkte og faktisk kontrollerer nævnte vare.

41 Den forelæggende ret har givet udtryk for, at den tvivl, der begrundede dens andet spørgsmål, skyldtes uoverensstemmelser mellem de forskellige sprogversioner af artikel 10, stk. 3, litra b). Den tyske sprogversion heraf kan fortolkes således, at »oplagring« af en vare ikke nødvendigvis indebærer, at der er adgang til den, mens andre sprogversioner af samme bestemmelse anvender udtryk, der antyder det modsatte.

42 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at selv om der i sprogversionerne af artikel 10, stk. 3, litra b), i direktiv 2015/2436 på tysk (*besitzen*), fransk (*détenir*) og rumænsk (*deținute*) henvises til besiddelse, anvender andre sprogversioner af denne bestemmelse udtryk, der henviser til begrebet opbevaring eller oplagring, såsom dem, der anvendes på spansk (*almacenar*), dansk (*oplagre*), engelsk (*stocking*), italiensk (*stoccare*) eller svensk (*lagra*). Disse sidstnævnte udtryk kan således give det indtryk, at den nævnte bestemmelse vedrører opbevaring af en flerhed af varer, mens udtrykket »besiddelse« ikke antyder et sådant kvantitativt aspekt og har en bredere betydning.

43 Det følger af fast retspraksis, at i tilfælde af uoverensstemmelse mellem sprogversionerne af en EU-retlig bestemmelse skal denne bestemmelse fortolkes på baggrund af den almindelige opbygning af og formålet med den ordning, som den er en del af (dom af 27.3.1990, Cricket St Thomas, C-372/88, EU:C:1990:140, præmis 19, og af 8.5.2025, Pielatak, C-410/23, EU:C:2025:325, præmis 58 og den deri nævnte retspraksis). Såfremt en EU-retlig bestemmelse kan fortolkes på flere måder, skal den fortolkning, som kan sikre bestemmelsens effektive virkning, foretrækkes (dom af 24.2.2000, Kommissionen mod Frankrig, C-434/97, EU:C:2000:98, præmis 21, og af 23.11.2023, EVN Business Service m.fl., C-480/22, EU:C:2023:918, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis).

44 På trods af de sproglige variationer, der er nævnt i denne doms præmis 42, skal det bemærkes, at i forbindelse med artikel 10, stk. 3, litra b), i direktiv 2015/2436 indebærer hvert sprogudtryk, uanset om det utvetydigt henviser til oplagring eller nærmere til konceptet opbevaring eller opmagasinering, at det indebærer en faktisk beføjelse og dermed en vis kontrol over de pågældende varer. Som generaladvokaten har anført i punkt 54 i forslaget til afgørelse, indgår denne bestemmelse under alle omstændigheder i forbindelse med bestemmelser, der har til formål at give indehaveren af et varemærke et retligt instrument, der gør det muligt for denne at forbyde og således bringe enhver adfærd fra en tredjemands side, der gør brug af et tegn, til ophør på de betingelser, der er fastsat i dette direktivs artikel 10, stk. 2. I denne henseende skal enhver tredjemand, der direkte eller indirekte kontrollerer den handling, der udgør brugen, anses for faktisk at være i stand til at bringe denne brug til ophør (jf. i denne retning dom af 2.4.2020, Coty Germany, C-567/18, EU:C:2020:267, præmis 37og 38 og den deri nævnte retspraksis).

45 Det følger heraf, at udtrykket »oplagre« i artikel 10, stk. 3, litra b), i direktiv 2015/2436 ikke alene omfatter de tilfælde, hvor tredjemand direkte og faktisk kontrollerer de pågældende varer, men ligeledes dem, hvor vedkommende har en indirekte, men ikke desto mindre faktisk kontrol over disse varer, for så vidt som den pågældende har en kontrol- eller ledelsesbeføjelse i forhold til den person, der direkte og faktisk kontrollerer disse.

46 Hvis denne bestemmelse kun fandt anvendelse på en tredjemand, der direkte havde den faktiske kontrol over de pågældende varer, ville det være umuligt for varemærkeindehaveren at rette et påbud om ophør til en erhvervsdrivende, der uden indehaverens samtykke med henblik på at udbyde disse varer til salg eller markedsføre dem overgav dem til en tjenesteyder, for at denne med henblik herpå kunne varetage tjenesteydelser såsom oplagring eller transport af de nævnte varer. En sådan fortolkning ville, som generaladvokaten har anført i punkt 62 i forslaget til afgørelse, være uforenelig med formålet med direktiv 2015/2436 og fratage den beskyttelse, som direktivet sikrer, en del af sin effektive virkning.

47 Henset til disse betragtninger skal det andet spørgsmål besvares med, at artikel 10, stk. 3, litra b), i direktiv 2015/2436 skal fortolkes således, at det for i denne bestemmelses forstand at »oplagre« en vare under et tegn under de betingelser, der er omhandlet i dette direktivs artikel 10, stk. 2, er tilstrækkeligt at have en kontrol- eller ledelsesbeføjelse i forhold til den person, der direkte og faktisk kontrollerer denne vare.

Sagsomkostninger

48 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tredje Afdeling) for ret:

1) **Artikel 10, stk. 3, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2436 af 16. december 2015 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker**

   skal fortolkes således, at

   indehaveren af et varemærke, der er beskyttet i en medlemsstat, kan forbyde en tredjemand på en anden medlemsstats område at oplagre varer under et tegn på de betingelser, der er fastsat i dette direktivs artikel 10, stk. 2, med henblik på at udbyde disse varer til salg eller markedsføre dem i den medlemsstat, hvor varemærket er beskyttet.

2) **Artikel 10, stk. 3, litra b), i direktiv 2015/2436**

   skal fortolkes således, at

   det for i denne bestemmelses forstand at »oplagre« en vare under et tegn under de betingelser, der er omhandlet i dette direktivs artikel 10, stk. 2, er tilstrækkeligt at have en kontrol- eller ledelsesbeføjelse i forhold til den person, der direkte og faktisk kontrollerer denne vare.

Underskrifter

[i] Der er foretaget en sproglig rettelse i præmis 45 efter dommens offentliggørelse.